

leid vergoest op papier en groote prach- en op papier ten zeer ge- het erg veel king geloofd? of de kerk, t. Kerkleden, failliet, maar ort en voegde „inkleding“ „onverander- aigheid gaan van verre- gebaar van van sterken maar in den sene, heilige, toekomst der en de waar- Ze gaat wel en haar roe- zij is in het ng voor het vlak, dat ik ij niet onge- maar oost en at het Pink- s en vergeet Want velen ggen: ik beu unsche hood- staan en er menigvuldigd rnte is, ver- algemeen in f Grosheide, zeggen: zie, et niet. Ziet, Zie, hij is in ant gelijk de thijnt tot het an den Zoon Breed, al zijn, daar Als de aren- profeten af Want in bin- n woestijnen is van God. ren. En wie wordt door t: „Rijken Die zich de RT, die is de dwaaste in K. S.

in deze dingen- den iemand ge- Voorspraak bij t. Rechvaardig. 1 Joh. 2:1. en, welke gij- leeft. u een aan. Zijn Midde- n den hemel ngt er niets erk ook Zijn vaartsdag in ad daarboven dden. loofspraktijk? amheid „vat“ dijen! dit geven! iaken in uw speciaal be- ou de Heere llen hebben. iemand ge- iep opnemen- or een oogen- men zijn. hier niet de

zonde in het algemeen, die steeds door u wordt bedreven, maar een bepaalde zonde op het oog heeft.

Hij wijst daarmee dit groote kwaad aan, dat iemand zegt, dat iemand denkt geen zonde te hebben (1:8-10).

En staat gij daaraan geheel onschuldig? Werkt het zondebesef, het schuld bewustzijn, wel altijd krachtig in u op?

Doorleest gij soms geen tijden van gernstheid, waarin de doornen van uw zonden u niet steken, waarin gij uw ongerechtigheid herleidt tot tekortkoming en gebrek, waarin gij tamelijk tevreden zijt over uzelf?

In zoo'n tijd is er bij u gemis aan waarachtige gemeenschap.

Gij staat niet in levende gemeenschap met Gods volk (1:7), noch minder in levende gemeenschap met God, enkel licht (1:6).

Maar als u dan uw doen alsof gij geen zonde hebt tot zonde wordt!

Wie zal ooit zingen het lied van de smart, welke gij dan ondervindt?

Gij voelt u verlaten.

Ver van den vrome.

Ver van den Vader.

Gij staat dan in een wijde woestijn... zielsalleen. Maar als gij dan het oog naar boven slaat!

Als dan de gedachte: daar zetelt een rechtvaardig God, gekruist wordt door deze andere: daar leeft ook mijn opgevaren Heiland!

Die heeft uw afzwerpingen geteld en voor u geboden, steeds maar geboden, dat uw geloof niet ophoude.

Toen uw voldaanheidsschuld tot God riep om vergelding, heeft Hij zich voor Zijn Vader gesteld als uw Voorspraak, uw Advokaat.

Hij noemde uw kwaad geen goed, Hij pleitte niet op verzachtende omstandigheden, Hij gaf van uw zonde van zondeloosheidswaan geen psychologische verklaring, maar Hij herinnerde er aan met teedere stem: Vader, het is een van de schapen, die Gij Mij gegeven hebt.

Hij hief Zijn doorboorde hand omhoog en toonde het teeken der nagelen als den kwijtbrief van al uw schuld.

En dat gij het toen uitsniktet van berouw, gij dankt het aan Hem.

Dat gij toen den Geest weer in u werken liet, gij dankt het aan Hem.

Dat gij toen wist, dat Gij weer een ontfermenden Vader hadt en een lieven Jezus, gij dankt het aan Hem.

Aan Zijn nooit onderbroken pleidooien voor de vierschaar Gods.

Wat heeft uw Heiland het druk met al dat pleiten voor al de zonden van al de Zijnen.

Maar daar was ook de verheerlijking van Zijn menselijke natuur toe noodig.

Daarom moest Hij ten hemel varen.

O mijn ziel, indien gij gezondigd hebt, indien gij u bepaalde zonden bewust wordt, indien gij deswege de gevoelige gemeenschap met den Vader moet derven, indien angsten daarover u overvallen, gedenkt er aan: gij hebt een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus den Rechtvaardige.

Beroept u in uw nood niet slechts op het werk, dat Christus heeft volbracht, maar evenzeer op het werk, dat Hij nog altoos voortbrengt.

Dan ervaart gij de kracht van Christus' Opstanding.

Maar gij ervaart ook de kracht van Christus' Hemelvaart.

En gij springt op van vreugd als een hemelkind. HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

Synode-Indrukken.

XVI. (Slot.)

Blijde momenten.

De Asser Synode rechtvaardigde haar naam ook in de stemming, welke er gedurende al de weken door maakte. Zij was buitengewoon rustig. Maar ook buitengewoon ernstig. Men voelde als het ware de strakke spanning.

Synodeleden, wien de zin voor humor aangeboren is, — de humor, een van de kostelijkste gaven van Gods algemeene genade, welke door bijzondere genade moet worden geheiligd — konden wel niet geheel hun aard verloochenen, maar voelden zich door de situatie genoopt zich tot het uiterste in te binden.

Behalve ter Synode werd er op straat en aan tafel heel wat over de kwestie verhandeld.

Gelukkig als men haar in vriendelijk tehuis of comfortabel hotel een poosje kon kwijt raken en zich herinneren, dat het leven ook een zonzijde heeft.

Zelfs ter Synode deed het leven zich een paar maal van die zijde kennen.

Een oogenblik werden de gedachten gewend naar ons Koninklijk Paleis, waar een zilveren huwelijksfeest werd gevierd. Een Synodelid is vanzelf ook een Oranjeman. De gunst, welke God aan de Koninklijke familie had bewezen, stemde tot dank en aan dien dank werd voor een klein deel uiting

gegeven in een telegram aan H. M. de Koningin en den Prins der Nederlanden.

Ook een ander moment gaf blijdschap.

De sympathieke Praeses, Ds Fernhout, kon voor het eerst sinds hij gehuwd was, zijn jaardag niet vieren in den huiselijken kring.

Hoog plichtsgevoel dwong hem te Assen te blijven.

Maar de Synode heeft gepoogd een weinigje te vergoeden van het vele, dat hij moest missen.

Al vroeg zag men Prof. Geesink op het Synodepad.

Deze achtte het zich een eer als nestor van de Praeadviseurs den Praeses bij den aanvang der vergadering reeds te feliciteeren namens zijn ambtgenooten.

Dat Prof. Geesink met een — ja, hoe zal ik het zeggen, — echt Geesinkse toespraak voor den dag kwam, behoeft niet vermeld.

Deze hoogleeraar behoort tot de gelukskinderen, die er voor hun spreken en schrijven een eigen genre op nahouden.

Zijn genre kenmerkt zich hierdoor, dat het is „allen tijd in aangenaamheid, met zout besprengd“.

Een treffend gezicht, die twee oud-strijders uit den Doleantie-tijd op het podium elkander in de oogen kijkend.

Beiden trouw, onkreukbaar trouw, gebleven aan het Gereformeerde beginsel.

En nu weer ons, van een jongere generatie, voorttrekkend naar een volgend strijdperk.

Een derde oud-strijder, de nestor der predikant-Synodeleden, besteedt ook het platform.

Warm vertolkte hij de warmte, welke de sympathie voor Ds Fernhout uit predikantenhartten uitstraalt.

In de gemeente meent men weleens, dat een predikant warmte op bestelling kan leveren.

Dat houdt het spontane oprijzen van warmte bij den predikant niet zelden tegen.

Maar hier was de warmte ongewild, ongezocht. En met een zinspeling op het schoone Dagboek „Zon en Schild“, de jongste pennsvrucht van Ds Fernhout, verzocht Ds Van Lummel — want hij was de derde oud-strijder — te zingen: Want God de Heer, zoo goed, zoo mild, is 't allen tijd een Zon en Schild; Hij zal genade en oere geven“.

Nu, dat laatste heeft Ds Fernhout ook ondervonden.

Het mooie antwoord van Ds Fernhout, waarin de echte bescheidenheid den toon aangaf en het offer der dankbaarheid Gode werd ontstoken, werd met genot aangehoord.

De pers had een keurig bloemstuk in het midden van de moderamentafel doen plaatsen ter huldiging van den Praeses.

Er zat dien morgen iets feestelijks in de lucht.

Tot weerziens?

Een blij moment was het voorzeker ook, toen de Synode uiteenging.

Assen is werkelijk geen plaats, waar men opgesloten zit of het niet kan uithouden.

Maar bijna acht weken uit zijn werk te zijn, het is geen kleinigheid.

Voor velen ontstaat er een achterstand, die gedurende een paar maanden een stuk van de nachtrust rooven zal, indien die al geheel kan worden ingehaald.

Hadden wij daar dan ook niet vertoefd in het bewustzijn, dat de kerken ons daar riepen, de voorloopige sluiting zou iets gewekt hebben van het gevoel, dat een vangene moet hebben, als hij eindelijk vrij wordt.

Maar deze vergelijking zou misverstand kunnen doen ontstaan.

Voor al bij de gemeente van Assen.

Reeds heb ik haar in deze Synode-indrukken geroemd, maar waar ik nu aan ons vertrek uit Assen terugdenk, kan ik niet nalaten, haar andermaal te roemen.

Als men daar bij het afscheid op het perron de Synodeleden met hun gastheeren en gastvrouwen zag staan, vertrouwelijk sprekend eerst, bij het in zicht komen van den trein in haastige woorden groeten meegewend en wenschen uitend, voor het instappen in de coupé nog eenige hartelijke handdrukken, voor het laatst nog eenige wuivingen, moest men wel onder den indruk komen van den heerlijken gemeenschapszin en voorbeeldeloze gastvrijheid der Assenaren.

En toen we — helaas — de volgende week weer naar Assen moesten, kwamen dezelfde Assenaren met vriendelijke gezichten hun oude gasten verwelkomen en het was alsof de tijd der scheiding weer lang genoeg geduurd had.

Ook zij, die hun intrek genomen hadden in hotels, ondervonden iets dergelijks, schoon er natuurlijk andere motieven achter speelden.

Ook zij gingen niet heen, zonder door den gérant begerd te zijn.

In een zomerplaats als Assen, heeft men niet dikwijls zulke buitenkansjes.

Daarom werden deze Synodeleden door den hotelier bij het scheiden van de markt als „met betraande oogen nagestaard“, gelijk het in braven briefstijl heet.

En toen zij een week daarna weer verschenen, werden zij met de vreugde, welke steeds een aangename verrassing vergezelt, ontvangen.

't Zou mij niet verwonderen, wanneer daar van tijd tot tijd de zucht werd gehoord: was het nog maar eens gauw Synode!

't Is begrijpelijk, dat er tusschen Synodeleden en hoteliers in deze tegenstrijdig wordt gezocht. En toch... de Synode is slechts voorloopig gesloten.

Ze kan weer worden aangeroepen.

Of 't gebeuren zal?

Men vrage ons niet te profeteeren.

Nawerking.

Op de nawerking van de Synode komt het thans aan.

't Is al vaker in de historie voorgekomen, dat een Synode een gewichtige beslissing nam om dwaling te keeren en dat eenige tientallen daarna reeds die dwaling proclameerde: j'y suis, j'y reste, ik ben er en ik blijf er.

Het had aan doelmatige uitvoering van de besluiten ontbroken.

Men had gedacht, dat de besluiten zelf wel hun werking zouden doen en dat de eigenlijke arbeid nu was afgelopen.

Maar zoo gaat het in de kerk niet toe.

Er mag geen verslapping intreden.

De maatregelen, door de Synode genomen, moeten nu ook toegepast.

Het drakonische is aan de kerk vreemd.

Maar wel moet aan de zuiverheid der belijdenis ter dege de hand worden gehouden.

Met een takt, die onderscheid weet te maken tusschen het eene en het andere geval.

Doch ook met een doorzettingskracht, welke geen aanzien des persoons kent.

Wat thans van onze kerken gevraagd wordt is groote trouw.

Wordt daarom geboden, wordt die betoond, dan zal het werk, te Assen verricht, niet ijdel zijn in den Heere.

Mag met een verbeterde bijbelvertaling langer gedraaid?

XIV.

Uitgangspunt voor de bespreking van deze urgente kwestie is het rapport, dat in deze materie op de Synode van 1917 werd uitgebracht en de konklusies, welke daar werden aangenomen. De Synode achtte een herziening van de Statenvertaling niet beslist noodzakelijk.

Ten opzichte van de wenschelijkheid stond zij anders. Het rapport onderscheidde daarbij tusschen een radicale, een beperkte herziening en een in den engsten zin. Tegen de eerste had het groote bezwaren. De laatste zou de moeite niet loonen. Het gaf de voorkeur aan de tweede. Toch meende het rapport, en de Synode sloot zich daarbij aan, dat de Synode daartoe niet zelf het initiatief moest nemen, omdat nog te veel voorarbeid moest worden verricht.

Het bezwaar van den voorarbeid is thans weggenomen. Bijna een derde van heel de Schrift is door Gereformeerde Godgeleerden sindsdien opnieuw vertaald en gekommentarieerd. Dit mag voldoende geacht om met den definitieven vertalingsarbeid een aanvang te maken.

Zij, die dien voorarbeid hebben verricht zijn als vanzelf tot vertalers aangewezen. Zij staan thans nog in de kracht van hun leven. En waar met de vertaling een aanzienlijke tijd is gemoeid, is uitsluitend zeer te ontvreden.

Ook dit mag niet vergeten, gelijk in den tijd der Statenvertaling is ook thans het tekstonderzoek tot een rustpunt gekomen. Men kan zeggen, dat we thans een nieuwen tekst receptus van het Nieuwe Testament hebben. Is dan niet de gelegenheid gunstig om nu met een verbeterde bijbelvertaling te beginnen?

Is de Statenvertaling tot stand gekomen in een tijd, toen men zich voor de autoriteit der Schrift boog en heeft zij er middellijkerwjs toe meegewerkt, dat in den tijd van inzinking, welke daarop gevolgd is, vele eenvoudigen aan de waarheid vasthielden, wij hebben er ons ernstig rekenschap van te geven of ons in deze mischien niet een da capo van het verleden wacht en of wij verantwoord zijn, wanneer wij het nageelacht niet het kostelijk kleinood nalaten van een verbeterde bijbelvertaling. Wanneer onverhoed de deformatie onze kerken mocht verminken, is wellicht in geen eeuwen een zuivere vertaling te wachten. En zoolang kan onze Statenvertaling niet meer mee.

Op het reformatorisch program behoort verbetering der bijbelvertaling te staan vóór uitbreiding der belijdenis en herziening der liturgie, hoe gewenscht beide laatste ook zijn. Want en belijdenis en liturgie zijn ten opzichte van de Schrift secundair. God heeft de zielen der geloovigen aan die Schrift gebonden. Verreweg de meesten kennen echter de Schrift slechts in een vertaling. Maar dan heeft de kerk ook te zorgen, dat deze vertaling zoo getrouw mogelijk zij. En nu zal geen deskundige durven beweren, dat de Statenvertaling, hoe uitnemend ook, het meerdere licht doet uitschijnen, dat God over de Schrift voor het tegenwoordige geslacht deed opgaan. Het verschil tusschen „grondtekst“ en Statenvertaling is waarlijk niet zoo gering. Neemt men dat verschil niet zooveel mogelijk weg, dan zal hiervan het gevolg zijn, dat de gemeente meer en meer los wordt van het Woord.

Symptomen van losworden van het Woord komen af en toe in de prediking reeds tot uiting, door de individuele vertalingen, welke van den kansel soms worden geboden en waarbij er zijn, die nog gebrekkelijker zijn dan de Statenvertaling.

Nog enkele symptomen kunnen genoemd, als het lezen van andere vertalingen, bewerkt door mannen, die niet op Schriftgebovig standpunt staan, bij huiselijke godsdienst oefeningen, en de